

O čem přemýšlím v souvislosti s Eucharistií?

Při „společných adoracích“ obecně nad tím, jak nejsme zvyklí na ticho. Jak i tuto vzácnou chvíli chceme zaplácnout – mluvením, modlitbou, zpěvem. Ticho není náš nepřítel, ale naopak spojenec – je to „šelest jemného ticha“, ve kterém už prorok Eliáš poznal Hospodina. (1. Král 19,12)

Při jedné adoraci, která byla bezprostředně po mši, zůstal na obětním stole mikrofon, sice trochu bokem, ale byl tam. Při výhledu, který jsem měl já, to vypadalo, že mikrofon je nasměrován přímo na Ježíše v Nejsvětější svátosti. Nejdřív jsem se pousmál, ale pak mi přišla na mysl věta mladíčka Samuela, kterou mu poradil kněz Eli: „*Mluv, Hospodine, Tvůj služebník poslouchá*“. (1 Sam 3,10).

Při setkání s člověkem, který každý den začíná hodinovou adorací, se ho ptám: „*Co Ti to dává*“? Říká: „*Nejsem si jistý, asi nejvíc důvěru, že Bůh bude celý den se mnou. ... Říkám si ale sám pro sebe, že je to prostor, ve kterém On může mluvit, a já mohu naslouchat. Nemluví vždycky, ale já stejně každý den ráno vstanu už jenom proto: Co když Bůh bude dneska mluvit a já tam nebudu?*“

Při debatách ohledně podávání na ruku, do úst nebo vkleče mě přepadá smutek – jako bychom zapomněli na to - KOHO přijímám a soustředili se na sebe – KDO přijímá a dále na to JAK přijímá. A dále – jde jenom o moje správné prožití tohoto momentu, nebo dávám pozor i na to, jakým „chodícím svatostánkem“ jsem po svatém přijímání – v rodině, práci, mezilidských vztazích?

Při pohledu na jesličky v kostelích během vánoční doby přemýšlím nad tím, že návštěva jeslí je také adorací Krista – trochu jiná než eucharistická, ale stejně – po rozkókání se po všech zúčastněných, krajině a domech betlémských – náš zrak automaticky přejde do středu dění a přes chudobu a prostotu uvidím toho, který je středem jesliček a který má být středem mého života - Ježíše.

Všem členům sdružení Eucharistická hodina vyprošuji požehnané prožití svátků Božího Narození

P. Mgr. Jan Czudek, Th.D.
delegát ad omnia